Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: ”Fulvia”, i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027968170512.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fulvia

ANDEN SCENE.

(Værelse i Enken Phrynes Hus.)

(Phryne koket, med Blomster i Haaret, kommer med Eugenius [*dolgoeO* Fulvia].)

PHRYNE
(sledsk).

Kom! kom! Her er Du sikker. Hvil Dig paa disse bløde Hynder. - Du er dog vel ikke bange for at være ene med en ung Kvinde? Ønsker Du Vin til at styrke Dig paa, skal jeg selv række Dig et Bæger af den bedste, jeg har, og slynge Blomster derom, for at vise Dig, at Du er velkommen!

FULVIA
(sky).

Nej Tak! Jeg trænger kun, til at fatte mig lidt.

135

PHRYNE.

De har jo næsten skræmt Livet af Dig!

FULVIA.

Paa Livet, ligger der mig ingen Magt! Det var kun min Afsky for den vilde Hobs Lystighed, der jog mig herind..

PHRYNE.

Ja, i Dag er det ikke godt for Folk af din Tro og i den Dragt, Du bærer, at færdes paa Gader og i Stræder. Næst Bacchosfesten og Saturnalierne, er denne for Eros den galeste i hele Aaret. - Havde jeg blot vidst, at det var Dig, der bankede paa, saa havde jeg ikke nølet med at lukke Dig ind; - men en ung Enke maa jo vogte vel paa sit gode Rygte, allermest i Dag, da enhver Mand, som lukkes ind af en Kvinde, tør give hende et Kys.

FULVIA
(urolig).

Jeg skal ikke misbruge din Godhed. Lad mig heller strax gaa.

PHRYNE.

Nej, nej! Du er mig altfor bly. Tænk dog ikke paa at forlade mig saaledes. Jeg har givet mine Slavinder Befaling til at stænge Døren dernede. - Men saa sæt Dig dog, sæt Dig; og lad mig tage Plads ved dine Fødder; jeg har Meget at tale med Dig om.

136

FULVIA
(studsende).

Du?

PHRYNE.

Ja! sé kun rigtig paa mig! kjender Du mig ikke? - Hvorfor anstiller Du Dig saa fremmed?

FULVIA.

Jeg har oplevet saa Meget, at jeg næsten har tabt Evnen til at skjælne Drøm fra Virkelighed.

PHRYNE.

I Folk af den nye Tro tager ogsaa Livet altfor tungt!

FULVIA.

Hvis Du havde prøvet megen Modgang, vilde Du forstaa det.

PHRYNE.

Modgang? - Véd Du ikke, jeg er Enke for anden Gang? Det er jo næppe et halvt Aar siden, at Du selv beredte min sidste Mand til Døden. - Sé Dig om; det var *her* , netop i dette Hus. Har Du glemt det? Han var af samme Tro som Du, men en fejg Stakkel. Frygten for Forfølgelse bragte ham til at fornægte sin Tro; selv for mig skjulte han den, lige til han laa paa sit Yderste.

FULVIA
(besindende sig).

Det var altsaa Dig, som da jeg stod herudenfor i Samtale med nogle Trosfæller, kom 137 hen til mig og bad mig træde herind til den Syge?

PHRYNE.

Ja, og som sad ligesom nu ved dine Fødder, da Du indgjød ham Mod til at dø! - Han var gammel - Naturen krævede sin Ret!

FULVIA
(farer op).

Jesus! Jeg mindes det. - Han mistænkte Dig -

PHRYNE
(afbrydende).

- for at have fremskyndet hans Død ved Gift - - Ja, det gjorde han; men Du tror dog vel ikke derpaa? Det var jo i Vildelse, han talte -

FULVIA
(sky).

Og nu smykker Du Dig med Blomster og farver din Kind med Sminke!

PHRYNE
(leende).

Ja, hvorfor skulde jeg ikke smykke mig? Jeg er jo ung endnu, og paa Bejlere har det ikke manglet mig. - Men jeg vil betro Dig en Hemmelighed, hvis Du ikke alt har gjættet den: Det er Dig, jeg har ventet paa!

FULVIA
(overvældet af Forvirring).

Mig?

138

PHRYNE.

Ja, stir dog ikke saa forbavset paa mig. Fra den Stund, jeg første Gang saa' Dig og sad ved dine Fødder, har jeg længtes efter Dig og søgt Dig - søgt Dig overalt her i Staden, men forgjæves. -

FULVIA.

Du bedrager Dig selv, eller det er Afsind. - Jeg maa bort herfra, strax!

PHRYNE
(griber fat I hans Kutte).

Nej! Bliv! jeg slipper Dig ikke! Hvad gjør Troen til Sagen? jeg vil antage din, hvis Du ønsker det. Den Ild, der luer i dine Øjne, forraader, at Du er i Stand til at elske. Ved Eros! ja, Du bliver rød, og din Forvirring taler et andet Sprog end dine Ord

FULVIA
(stødende hende med Afsky fra sig).

Vig fra mig, Bolerske! Rør mig ikke! Hellere vil jeg ty til en Giftslanges Hule end tøve her hos Dig!

PHRYNE
(med vild Forbittrelse),

Værre end en Giftslange! Det skal Du faa at mærke. Véd Du, hvad en forsmaaet Kvinde er i Stand til?

FULVIA.

Er Du rasende? Hvad vil Du gjøre mig?

139

PHRYNE.

Det skal jeg vise Dig! *(iler hen til Døren, river den op og raaber:)* Til Hjælp! Til Hjælp! *(Flere Slaver og Slavinder af hendes Husstand træde ilsomt ind.)* Grib ham! Denne Formastelige har villet krænke mig i mit eget Hus Selv vil jeg anklage ham for Dommeren. Afsted med ham! I skal vidne, at jeg, den svage Kvinde, har maattet kalde Eder til Hjælp imod hans Frækhed.

SLAVERNE.
(der har grebet fat i Fulvia).

Ja, ja!

FULVIA
(til Phryne, idet de føre hende ud).

Gud tilgive Dig, Du véd ikke, hvad Du gjør!

(Alle gaa.)